

# РЕШЕНИЕ

№ 1401

гр. София, 11.03.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Д.

Членове: Румяна М. Найденова  
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова  
като разгледа докладваното от Татяна Д. Въззивно гражданско дело № 20221100511234 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение №7230 от 27.06.2022 год. по гр.д.44348/2021 год., 118 – ти състав, СРС е уважен предявения установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК, предявен от Р. Ц. И., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. \*\*\*\*\*, ап.12 срещу Е. Ц. Г., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. \*\*\*\*\*, ап.12 и Б. С. Г., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: с. Крупник, обл. Благоевград, с което е ПРИЗНАТО ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответниците Е. Ц. Г. и Б. С. Г., че ищцата Р. Ц. И. е собственик на 1 / 2 идеална част от поземлен имот с идентификатор 04234.6917.533 по КKKP, одобрени със Заповед №РД-18-51/03.11.2011 год. на изпълнителния директор на АГKK, находящ се в с. Бистрица, район Панчарево, в.з. „Косанин дол“, с площ от 687 кв.м., при съсед: 04234.6917.532, 04234.6917.534, 04234.6917.535, 04234.6917.837, с номер по предходен план 533, кв.35, парцел XIV-533 и от разположената в северната част на имота еднофамилна сграда с идентификатор 04234.6917.533.1, с разгъната застроена площ от 86,30 кв.м., състояща се на сутеренния етаж от кухня, мазе, тоалетна и антре и на етажа – от две стаи и антре, заедно с таванско помещение в подпокривното пространство и е ОТМЕНЕН на основание чл.537, ал.2 ГПК нотариален акт за собственост на основание покупка и давност № 46, том I-1, рег. №812, дело № 24 / 2018 год. на нотариус Ж.Б. с район на действие СРС и № 003 при НК, вписан в служба по вписванията с вх. №12321 / 02.03.2018 год., акт №58, том XXVII, дело № 8404, в частта, с която Е. Ц. Г. и Б. С. Г. са признати за собственици по давност при равни квоти на 1 / 2 (една втора) идеална част от гореописания поземлен имот. Е. Ц. Г. и Б. С. Г. са осъдени на основание чл.78, ал.1 ГПК да заплатят на Р. Ц. И. сумата от 950 лева, представляваща направени в производството съдебни разноски.

Срещу решението е подадена въззивна жалба, подадена общо от двамата ответници, с която същото се оспорва като неправилно и необосновано, постановено при нарушение на материалния закон, съдопроизводствените правила и в противоречие със събрания по делото

доказателствен материал. Твърди, че неправилно не е отделено като безспорно обстоятелството, че ответницата е заплатила цялата продажна цена за процесния имот, което било установено по делото. Неправилно действията, извършени от ответницата след този момент, респ. след установяване на фактическата власт, не са квалифицирани като владелчески от съда. Не счита, че са налице предпоставките за да се приеме, че е налице прекъсване на установената фактическа власт или прекъсване на установената фактическа власт, като счита, че съдът неправилно не е отчел всички действия, извършени от ответницата във връзка с имота. Поддържа, че ответницата е осъществила и демонстрирала поведение, което е от естество да отблъсне владението на ищцата, за която твърди да се е установило от събраните гласни доказателствени средства посредством разпитаните свидетели, че се е дезинтересирала от имота. Оспорва изцяло изводите на първоинстанционния съд по отношение на ответника Б. С. Г.. Моли съда, да отмени решението, като постанови ново, с което да отхвърли насрещния иск, предявен от И.М.Н.. Претендира разноски.

Въззваемият, ищцата по първоначалния иск Р. Ц. И. подава отговор на въззивната жалба, с която оспорва въззивната жалба изцяло като неоснователна и необоснована, а първоинстанционното решение приема за правилно и законосъобразно. Счита, че първоинстанционния съд правилно е съобразил задължителната съдебна практика, обективирана в цитираното в съдебния акт Тълкувателно решение, поради което е постановил правилно и законосъобразно съдебно решение. Моли съда да отхвърли въззивната жалба, а решението да потвърди като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Производството е образувано въз основа на искова молба, с която Р. Ц. И., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. \*\*\*\*\*, ап.12е предявила установителен иск с правна квалификация чл. 124 ГПК /съгласно уточнителна молба от 08.02.2021 г. / против Е. Ц. Г., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. \*\*\*\*\*, ап.12 и Б. С. Г., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: с. Крупник, обл. Благоевград за признаване за установено, че притежава 1/2 идеална част от правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор 04234.6917.533 по КККР, одобрени със заповед № РД-18-51/03.11.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК, находящ се в с. БП, в. з. "КД", с площ от 687 кв. м, при съсед: 04234.6917.532, 04234.6917.534, 04234.6917.535, 04234.6917.837, с номер на предходен план 533, кв. 35, парцел XIV-533, заедно с разположената в северната част на имота еднофамилна сграда с идентификатор 04234.6917.533. 1, със застроена площ от 46, 80 кв. м, а съгласно Скица на сграда № 15397282/17.08.2017 г. със справка за актуалност към 01.03.2018 г. със застроена площ от 44 кв. м, на два етажа – сутерен и етаж с разгъната застроена площ от 86, 30 кв. м, състояща се на сутеренния етаж от кухня, мазе, тоалетна и антре и на етажа – от две стаи и антре, заедно с таванско помещение в подпокривното пространство.

В исковата молба се посочва, че ищцата и ответницата Е. Ц. Г. придобили правото на собственост върху процесните имоти при равни квоти по 1/2 за всяка от тях по силата на сключен договор за покупко-продажба с трето за производството лице от 23.11.2006 г., обективиран в нотариален акт № 181, том XI, рег. № 27390, дело № 1915/2006 г. Твърди се, че от този момент ищцата редовно заплащала дължимите данъци и посещавала имота, когато имала възможност за това. Посочва се, че през м. 04. 2018 г. ищцата установила, че били начислени данъчни задължения за имота със задна дата, като след справка разбрала, че на 16.03.2018 г. била подадена декларация по чл. 14 ЗМДТ, в която като собственици на процесните недвижими имоти били вписани ответниците. Твърди, че бил съставен

нотариален акт за собственост върху недвижим имот по покупка и давност № 46, том I-1, рег. № 812, дело № 24/2018 г. от 02.03.2018 г. по описа на нотариус ЖБ, според който на основание Постановление от 01.03.2018 г., издадено вследствие извършена обстоятелствена проверка било признато, че Е. Ц. Г. и Б. С. Г. са собственици на недвижимите имоти при равни квоти. Сочи, че в производството по чл. 587 ГПК били разпитани трима свидетели, които изложили пред нотариуса недостоверни данни – твърдения, че ответницата Г. владяла гореописаните имоти добросъвестно в продължение на 5 години. Излага твърдения за неистинност на посочения факт, тъй като ответницата живеела извън страната от 1997 г. Счита, че същата не би могла да се приеме за добросъвестен владеец, тъй като било известно обстоятелството за наличие на съсобственост при равни квоти върху процесните имоти с ищцата. Посочва като невярно и твърдението на свидетелите за съвместно осъществено владение от страна на двамата ответници, поради това, че брачното правоотношение между тях било прекратено през 2012 г., като по това време Е. Ц. Г. вече живеела извън пределите на РБ. На следващо място, ищцата твърди, че при нито едно от посещенията си в процесните недвижими имоти не е срещала ответниците и не е откривала следи от твърдяното им пребиваване на адреса. Счита, че издаденият в полза на ответниците констативен нотариален акт следва да бъде отменен. Моли за уважаване на предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК по делото са постъпили писмени отговори от двамата ответници, твърденията в които са допълнително уточнени в хода на производството с уточнителна молба от 24.01.2022 г. Ответницата Е. Ц. Г. оспорва предявения иск като неоснователен. Излага твърдения, че процесните имоти са закупени с нейни лични средства, а ищцата била вписана в нотариален акт № 181, том XI, рег. № 27390, дело № 1915/2006 г. по описа на нотариус ВБ, рег. № 302 на НК, тъй като на името на двете имало общ влог с лихвоточки, от които ищцата щяла да загуби своя дял, ако имотите били придобити еднолично от ответницата. Счита, че с оглед това обстоятелство, ищцата е знаела, че само формално е съсобственик на имотите и никога не е упражнявала владение върху тях. Оспорва твърденията, изложени в исковата молба, за многократни посещения, осъществени от страна на ищцата, като твърди, че същата се била дезинтересирала от имотите. Оспорва ищцата да е заплащала данъчните задължения за процесните имоти. Твърди, че с нотариален акт за собственост върху недвижим имот по покупка и давност № 46, том I-1, рег. № 812, дело № 24/2018 г. по описа на нотариус ЖБ, рег. № 003 на НК, вписан с вх. рег. № 12321 от 02.03.2018 г., акт № 58, том XXVII, дело № 8404/2018 г., имотна партида № 535840 на СП – С, ответниците са признати са собственици на процесните имоти при равни квоти. Счита, че индигия за това, че ищцата не е приемала процесните имоти за съсобствени е и обстоятелството, че същата не ги била включила в делбената маса в заведената искова молба, по която е образувано гр. д. № 60394/2016 г. по описа на СРС, 73 състав. Моли за отхвърляне на иска. Претендира разноски.

Ответникът Б. С. Г. оспорва предявения иск като счита същия за неоснователен. Твърди, че ищцата е загубила правото си на собственост върху процесните имоти, тъй като ответниците ги били придобили по давност предвид упражняваното владение в продължение на десет години. Посочва, че придобитото от ответниците право на собственост е обективизирано в нотариален акт за собственост върху недвижим имот по покупка и давност № 46, том I-1, рег. № 812, дело № 24/2018 г. по описа на нотариус ЖБ, рег. № 003 на НК, вписан с вх. рег. № 12321 от 02.03.2018 г., акт № 58, том XXVII, дело № 8404/2018 г., имотна партида № 535840 на СП – С. Поддържа, че бил конституиран в нотариалното производство в качеството на молител за половината от прекратената съпругеска имуществена общност, тъй като покупката и давността на процесните имоти били осъществени по време на брака му с ответницата Е. Ц. Г. Твърди, че на 08.07.2019 г. прехвърлил своята 1/2 идеална част от правото на собственост върху процесните недвижими имоти на ответницата Е. Ц. Г. по силата на договор за покупко-продажба, обективизиран в

нотариален акт № 96, том I, рег. № 1406, дело № 83/2019 г. по описа на нотариус НВ, рег. № 014 на НК, вписан с вх. рег. № 43206/08.07.2019 г., акт № 7, том CVII, дело № 33028/2019 г. на СП – С. Моли за отхвърляне на иска. Претендира разноски.

С уточнението на ОИМ ответниците посочват, че ответникът Б. С. Г. е владял имота от 23.11.2006 г. до 08.07.2019 г., а ответницата Е. Ц. Г. от 23.11.2006 г. и до настоящия момент.

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, и следва да се разгледа по същество.

При служебната проверка по чл. 269 ГПК съдът намира решението за валидно, но разгледано по същество е неправилно, като излага следните съображения.

С издаването на нотариален акт за собственост на недвижим имот по обстоятелствена проверка на лице, което не е собственик на имота, се поражда спор за правото на собственост между това лице и собственика на имота. Затова собственикът на недвижимия имот има правен интерес да търси защита на правото си на собственост, като с разпоредбата на чл. 537, ал.2 ГПК е посочен редът, по който собственикът може да защити правото си - по исков ред срещу лицето, което се ползва от нотариалния акт; с оглед на характера на засегнатото материално право този иск може да бъде установителен, реивандикационен или негаторен; при уважаването на този иск издаденият нотариален акт по обстоятелствена проверка трябва да бъде отменен съгласно изричната разпоредба на чл. 537, ал.2 ГПК; предмет на предявения иск е засегнатото право на собственост на ищеца, а не нотариалния акт, като отмяната му е законна последица от уважаването на предявения иск за защита на засегнатото с издаването му материално право (*Определение № 415/12.12.2008 г. по гр. дело № 2192/2008 г. на V г.о. на ВКС*).

В процесния случай съдът намира, че ищецът, избрал да се защити с положителен установителен иск за собственост, е имал интерес от предявяването му, предвид оспорването на правото на собственост от страна на ответниците, позоваващи се на нотариален акт за собственост на недвижимия имот, придобит на основание давностно владение /констативен/. От разясненията дадени към Тълкувателно решение № 3/2012 от 29.11.2012 г. по тълк.д.№ 3/2012 г. по описа на ВКС ОСГК, по категоричен начин се установява, че е налице правен интерес за ищеца от предявеният иск. Съгласно посоченото тълкувателно решение, на отмяна по реда на чл. 537, ал.2 ГПК подлежат само констативни нотариални актове, с които се удостоверява право на собственост върху недвижим имот, не и тези удостоверяващи сделки, с които се прехвърля, изменя или прекратява вещно право върху недвижим имот. Лице, което претендира правото на собственост, признато с констативния нотариален акт, може по исков път да установи несъществуването на удостовереното с този нотариален акт право. Защитата на това лице е по исков път, като с постановяването на съдебно решение, което със сила на пресъдено нещо признава правата на третото лице по отношение на посочения в констативния нотариален акт титуляр, издаденият нотариален акт следва да се отмени на основание чл. 537, ал.2 ГПК. Отмяната на констативния нотариален акт на това основание винаги е последица от постановяването на съдебно решение, с което се признават правата на третото лице. Установителен иск за собственост е допустим, тъй като чрез защитата по чл. 124, ал.1 ГПК, с установяване правото на собственост със сила на пресъдено нещо, ищецът би могъл да прекъсне придобивна давност; при съсобственост би могъл да упражнява владение чрез ответника съсобственик или би могъл да претендира обезщетение за ползването на своята част от имота.

Съобразно Тълкувателно решение № 11/21.03.2013 г. по ТД № 11/2012 г. на ОСГК на ВКС - когато и двете страни в правния спор легитимират с нотариални актове правото си на собственост върху имота /както е в настоящия случай/, то разпределението на доказателствената тежест при оспорването ще се извърши по общото правило на чл. 154, ал. 1 от ГПК, като всяка страна следва да докаже своето право, т. е. фактическия състав на

съответното удостоверение от нотариуса придобивно основание. Ищцовата страна излага конкретен юридически факт, въз основа на който се легитимира като собственик на процесното дворно място и изградената в северната му част постройка – продажба на недвижим имот по реда и при условията на ЗУЖВГМЖСВ, за което се снабдила с нотариален акт № 181, том XI, рег. № 27390, дело № 1915/2006 г., което обстоятелство не е било оспорено от насрещната страна, и е безспорно установено.

В тежест на ответната страна е да докаже, че е установила фактическа власт изключително за себе си и е владяла непрекъснато, явно и несъмнено в продължение на давностния срок по чл. 79, ал. 1 ЗС. От една страна следва да се отбележи, че владението, като елемент от фактическия състав на придобивната давност трябва да е непрекъснато, спокойно /да не е установено и поддържано с насилие/, явно /да не е установено и поддържано по скрит начин/ и несъмнено /да се установи, че действително се упражнява фактическа власт с намерение за своеене/. Извършените действия по упражняване на фактическа власт следва да са разкривали намерението за своеене по начин, то да може да стане достояние на заинтересованите лица, като отчита предназначението на имота и действията чрез които е осъществявана фактическата власт, т. е. дали последните имат постоянен или сезонен характер. Без да се установи, че владението е постоянно, непрекъсвано, спокойно, явно и несъмнително, упражняването на фактическа власт върху една вещ не може да се определи като владение.

Ответниците твърдят да са се настанили в имота и да са започнали да упражняват фактическа власт върху имота от 23.11.2006 год., датата на нотариалния акт. Периода на упражняване на фактическа власт, и намерението за своеене, съдът намира, че не са установени в процеса, като от събраните по делото гласни доказателствени средства се установява, независимо от разминаванията относно колко често ответницата се е прибираща, че същата живее в чужбина, като е посочена дори и професията, с която се занимава. Нещо повече, от показанията става ясно, че при някои от посещенията си, ответницата се е прибираща с лице, което не е другият ответник по делото, а лице, за което ответницата е полагала грижи, като се уточнява, че те винаги са отсядали да преспиват или в къщата на Елин Пелин, или в апартамента в Овча Купел.

Не е оборена и законовата презумпция на чл. 69 от ЗС, съобразно която се предполага, че владелецът държи вещта като своя, докато не се докаже, че я държи за друго. Съгласно разясненията, дадени с ТР № 1 от 06.08.2012 г. по тълк. д. № 1/2012 г. на ВКС, ОСГК, за да придобие по давност правото на собственост държателят, който не е владеец, следва да превърне с едностранни действия държането във владение. Тези действия трябва да са от такъв характер, че с тях по явен и недвусмислен начин да се показва отричане владението на останалите собственици. Ако се позовава на придобивна давност, той трябва да докаже при спор за собственост, че е извършил действия, с които е престанал да държи вещта и е започнал да я държи за себе си с намерение да я свои, като тези действия са доведени до знанието на досегашния собственик. Завладяването и промяната поначало трябва да се манифестира пред него и осъществи чрез действия, отблъскващи владението и установяващи своеене, освен ако това е обективно невъзможно.

Без да се установи, че владението е постоянно, непрекъсвано, спокойно, явно и несъмнително, упражняването на фактическа власт върху една вещ не може да се определи като владение. Като елемент от придобивната давност владението трябва да е явно и несъмнително и да се осъществява постоянно - да няма инцидентен характер и да е от такова естество, че да не позволява на други лица да владеят вещта. Постоянното владение не изисква непременно фактическата власт да се осъществява във всеки момент във времето. Фактическата власт върху имота може да се упражнява и чрез периодични посещения в имота стига същите да сочат на намерение имотът да се счита за свой и да не са прекъсвани от действия на трети лица. Обективният признак на владението обаче изисква упражняване

на непосредствена власт върху вещта, защото по този начин се отблъсква владението на собственика. Не е достатъчно владелецът да манифестира пред трети лица собственическото отношение към вещта, ако за тях собственикът не може да узнае, необходимо е да си служи с вещта, а ако се касае за недвижим имот - да осъществява физическо присъствие в него, да го посещава и да извършва явни действия по стопанисването му. Само при такива фактически действия собственикът ще може да узнае, че друго лице владее неговия имот и ще има възможност да предприеме действия по защита на собствеността си. Владелецът трябва да осъществява владението непрекъснато. В чл. 83 ЗС е установена оборимата презумпция, че който докаже, че е владял в различни времена, предполага се, че е владял и в промеждутъка. За да е налице владение в различни времена обаче, е необходимо фактическата власт да е постоянна, не е достатъчно владелецът да извършва еднократни въздействия върху вещта – инцидентно посещаване на имота или извършване на отделни епизодични действия през значително отдалечени във времето периоди. Само при владение с постоянен характер, владелецът може на основание чл. 82 ЗС да присъедини към своето владение и владението на праводателя си и след изтичане на предвидения в чл. 79 ЗС срок, да придобие собствеността по давност. (Решение № 68 от 2.08.2013 г. на ВКС по гр. д. № 603/2012 г., I г. о., ГК).

В настоящия случай не са ангажирани надлежни доказателства, ответниците да са осъществявали държане на имота за себе си. Нещо повече, дадените свидетелски показания по делото кореспондират и с представените от ищцата документи по делото в подкрепа на нейните твърдения, въз основа на което се прави извода, че действия по упражняване фактическата власт върху имота са осъществявани единствено от нея. Не представляват действия, изразяващи намерението на лицето да държи вещта като своя, каквито твърди ответницата, извършването на ремонти в съсобствения имот, вземане на мерки за защита от посегателства (каквито са твърдените кражби в процесния имот), защото всеки съсобственик, съгласно чл. 31 от ЗС е длъжен да участва в ползите и тежестите за общата вещ съобразно дела си, а когато сам е поел изцяло стойността на необходимите и полезните разноски за съсобствената вещ, може да иска от останалите съсобственици да му заплатят тази част от разноските, която съответства на техния дял в съсобствеността (Решение № 635/25.10.2010 г. по гражданско дело № 1405/2009 г. на I ГО при ВКС; Решение № 110/20.03.2012 г. по гражданско дело № 870/2011 г. на II ГО при ВКС; Решение № 381/25.10.2010 г. по гражданско дело № 37/2010 г. на II ГО при ВКС).

Въззивниците не успяват да докажат осъществяване на необходимите действия, че са държали вещта като своя и от естество да отблъснат владението на въззиваемата – ищца, поради което и въззивната им жалба следва да се остави без уважение, а обжалваното съдебно решение, поради съвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на първата, следва да бъде потвърдено.

По разноските.

Предвид изхода на спора, разноски се дължат единствено на въззиваемата страна. Към отговора на въззивната жалба са приложени пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 10.10.2022 год., в който е отразена уговорената и заплатена при подписване на договора сума в размер на 900 лева.

По изложените съображения, Софийски градски съд

## РЕШИ:

**ПОТВЪРЖДАВА** Решение №7230 от 27.06.2022 год. по гр.д.44348/2021 год., 118 – ти състав, СРС е уважен предявения установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК, предявен от Р. Ц. И., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. \*\*\*\*\*,

ап.12 срещу Е. Ц. Г., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. \*\*\*\*\*, ап.12 и Б. С. Г., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: с. Крупник, обл. Благоевград, с което е ПРИЗНАТО ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответниците Е. Ц. Г. и Б. С. Г., че ищцата Р. Ц. И. е собственик на 1 / 2 идеална част от поземлен имот с идентификатор 04234.6917.533 по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-51/03.11.2011 год. на изпълнителния директор на АГКК, находящ се в с. Бистрица, район Панчарево, в.з. „Косанин дол“, с площ от 687 кв.м., при съсед: 04234.6917.532, 04234.6917.534, 04234.6917.535, 04234.6917.837, с номер по предходен план 533, кв.35, парцел XIV-533 и от разположената в северната част на имота еднофамилна сграда с идентификатор 04234.6917.533.1, с разгъната застроена площ от 86,30 кв.м., състояща се на сутеренния етаж от кухня, мазе, тоалетна и антре и на етажа – от две стаи и антре, заедно с таванско помещение в подпокривното пространство и е ОТМЕНЕН на основание чл.537, ал.2 ГПК нотариален акт за собственост на основание покупка и давност № 46, том I-1, рег. №812, дело № 24 / 2018 год. на нотариус Ж.Б. с район на действие СРС и № 003 при НК, вписан в служба по вписванията с вх. №12321 / 02.03.2018 год., акт №58, том XXVII, дело № 8404, в частта, с която Е. Ц. Г. и Б. С. Г. са признати за собственици по давност при равни квоти на 1 / 2 (една втора) идеална част от гореописания поземлен имот.

**ОСЪЖДА** Е. Ц. Г., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. \*\*\*\*\*, ап.12 и Б. С. Г., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: с. Крупник, обл. Благоевград да заплатят на Р. Ц. И., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. \*\*\*\*\*, ап.12 на основание чл.78, ал. 3 от ГПК сума в размер на 900 лева, представляваща направени разноси по делото.

**РЕШЕНИЕТО не подлежи** на обжалване пред ВКС.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_